

Naše vesnice

SVĚRADICE

Vážení občané,

opět bych vás rád seznámil s činností obecního úřadu a prací zastupitelstva, které se sešlo 27. dubna na 23. veřejném zasedání a 22. června na 24. veřejném zasedání.

Zastupitelé schválili hospodaření obce za rok 2005. Schválen byl také Dodatek č. 1/2006 ke smlouvě o poskytnutí finančního příspěvku Plzeňskému kraji na zajištění dopravní obslužnosti. Příspěvek byl rozpočítán mezi dotčené obce podle počtu autobusových linek a na naši obec vyšlo uhradit 13 560,- Kč.

Za žáky, navštěvující základní školy v Horažďovicích jsme Městu Horažďovice zaplatili částku 86 000,- Kč.

Firma DoZnač z Borku u Českých Budějovic nám provede osazení reflexních dopravních značek v celé obci. Práce téměř za 100 tisíc korun budou podle smlouvy provedeny do 15. srpna letošního roku.

Dopisem jsme upozornili Město Horažďovice, odbor dopravy na špatný stav můstku u Stašína, který se začíná rozpadat. Při místním šetření nám bylo pozvanými účastníky řízení Správou a údržbou silnic Klatovy sděleno, že opravu dají do plánu příští rok a prozatím osadí dopravní značky.

Přes prázdniny by měly proběhnout stavební úpravy knihovny. Dojde tím k rozšíření místnosti a bude zde umístěn další nový počítač.

Občané již mají možnost uhradit v kanceláři OÚ vodné.

Již za čtyři měsíce nás čekají komunální volby do zastupitelstva obce. Byl bych proto rád, kdyby o práci v zastupitelstvu projevil zájem více občanů než v minulosti.

Na závěr mých informací zvu občany na poslední dvě plánované veřejné schůze stávajícího zastupitelstva a to 17.8. a 19.10.

Všem přeji hezké prožití prázdnin a dovolených.

Vladimír Smitka, starosta obce

NAŠI JUBILANTI

V měsících červnu, červenci a srpnu oslaví významná jubilea několik našich spoluobčanů. Přejeme jim hodně zdraví a pohody do dalších let!

Červen

Kandrová Marie	11. června	68 let	Karhánková Anna	25. června	96 let
Bukovanová Františka	17. června	91 let	Vyšehrad Josef	26. června	80 let

Červenec

Buzín František	1. července	61 let	Větrovcová Anna	20. července	86 let
Frühbauer Václav	5. července	60 let	Straňáková Věra	21. července	67 let
Turková Marie	12. července	73 let	Hrabák Jiří	22. července	74 let
Brož Bohuslav	19. července	63 let	Jirinec František	23. července	60 let

Srpen

Kovářík František	1. srpna	61 let	Červený František	25. srpna	68 let
Janda Josef	4. srpna	62 let	Pleyer Gerhard	27. srpna	66 let
Brejcha Rostislav	11. srpna	60 let	Krliš František	27. srpna	65 let
Smíšková Marie	12. srpna	75 let	Větrovcová Milada	28. srpna	66 let
Panušková Marie	22. srpna	76 let	Broučková Marie	31. srpna	72 let

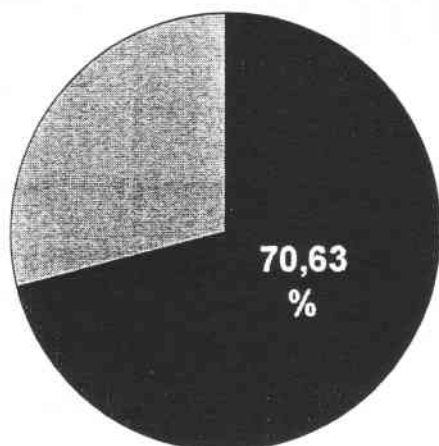
VOLBY do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konané ve dnech 2. - 3.6.2006 ve Svěradicích

Počet voličů v seznamu: 286

Vydané obálky: 202

Platné hlasy: 202

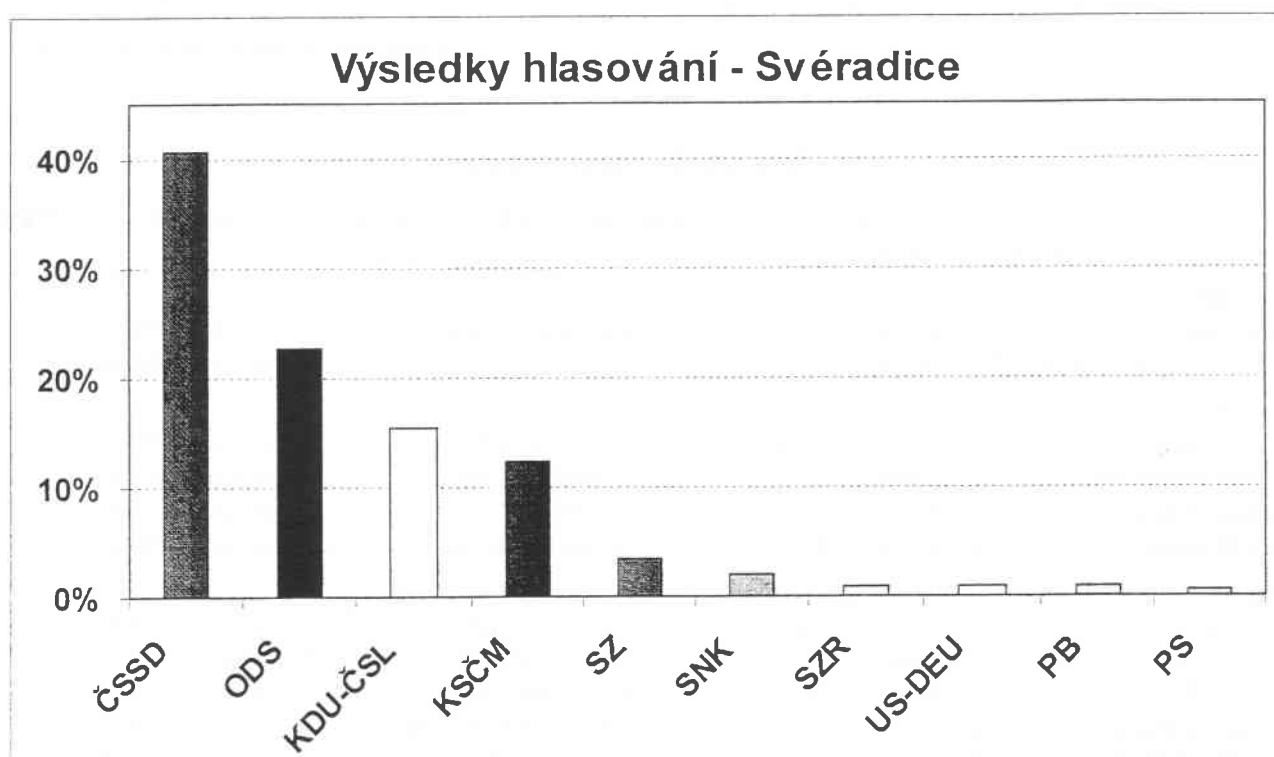
volební účast

Výsledky hlasování:

1. Česká strana sociálně demokratická	82 hlasů	40,69 %
2. Občanská demokratická strana	46 hlasů	22,77 %
3. Křesťansko demokratická unie - Česká strana lidová	31 hlasů	15,34 %
4. Komunistická strana Čech a Moravy	25 hlasů	12,37 %
5. Strana zelených	7 hlasů	3,46 %
6. SNK Evropští demokraté	4 hlasy	1,98 %
7. Strana zdravého rozumu	2 hlasy	0,99 %
Unie svobody-Demokratická unie	2 hlasy	0,99 %
Pravý blok	2 hlasy	0,99 %
10. Právo a spravedlnost	1 hlas	0,49 %

Výsledky hlasování - Svěradice

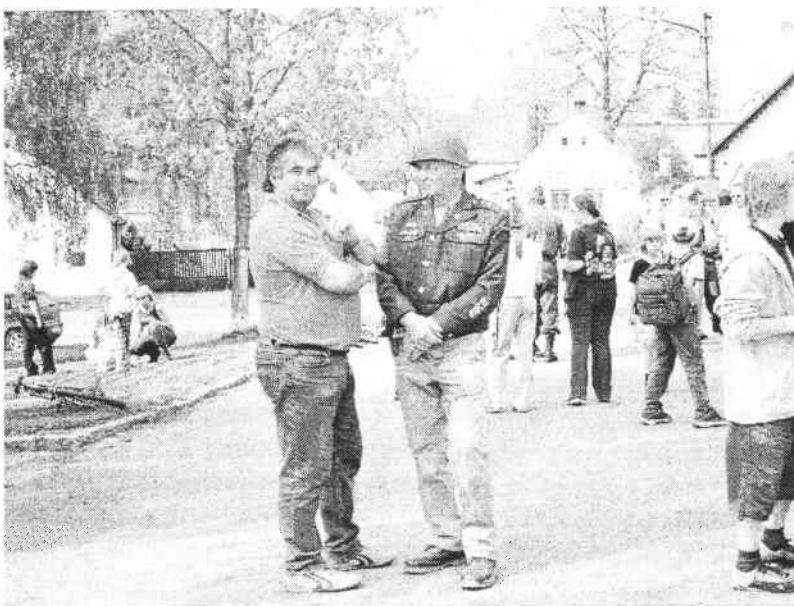
Václav Dušek ml., místopředseda okrskové volební komise

Události, zajímavosti, střípky.....

- V sobotu 6. května zaplnilo naší náves 34 historických vojenských vozidel. U pomníku padlých 1. světové války proběhlo malé, asi půlhodinové zastavení českých nadšenců s opečovanými vozidly, kteří uctili památku našich osvoboditelů, kdy 6. května americká armáda osvobodila obec Svěradice od fašistů. Zastávka proběhla v 15.45 hodin a od nás kolona vozidel pokračovala do Chanovic. V dobové uniformě zde byl mimo jiných i představitel generála Pattona.
- Den matek, který se konal v sálu kulturního domu 7. května se tak vydařil, že plánujeme pravidelné opakování oslavy tohoto svátku, proto už máme zamluvený termín pro příští rok na 12.5. Svým vystoupením nás nejvíce potěšila drobtina z místní mateřské školy pod vedením ředitelky Naděky Kučerové. Také školáci se ochotně naučili básničky a písničky, které vybrala a i s nimi secvičila paní Maruše Šulcová a Jana Korbelová.
- Druhou květnovou sobotu 13. proběhla okrsková soutěž hasičů v Újezdu u Chanovic k jejich stému výročí založení Sboru dobrovolných hasičů. Naši mladí hasiči Lukáš Korbel, Daniel Martínek, Jakub Vlček, Ondřej Prokopius, Petr Vlček, bratři Doubkové a Jan Hájek několikrát pilně nacvičovali u požární nádrže pod dozorem Františka Kalabzy, Jaroslava Korbela, Václava Šilhána ml. nebo Františka Marce. Družstev bylo osm a naši se umístili na sedmém místě. Po celý den soutěže je provázel starosta SDH Svěradice František Kalabza. Za účast si mladí hasiči přivezli sošku hasiče a diplom. V podvečer se sice vrátili unavení, ale mladí se nezapřou a tak si kluci ještě vyjeli na rockovou taneční zábavu do Horažďovic.
- Někteří z nás, včetně vedení obce si mysleli, že osetá květnatá louka na Kostelíku nevzešla, ale z velkého omylu nás vyvedla zahradnice a projektantka Lucie Kočovská, která louku považuje za velice zdařilou. Tak uvidíme, uvidíme, uvidíme.
- Také se na vás počítá „urazí“ proto, když máte pět dní dovolenou? Ten na Obci to zkusil a týden jsme ho s odborníky přemlouvali a laskali, aby toho nechal. Nakonec si dal říct, ale dal nám zabrat, zdržel nás od práce a jedině plus měl, že je v záruce.
- V den zahájení prázdnin 30. června připravuje Svaž žen Svěradice pro děti různé soutěže a táborák s opékáním párků. Tradiční akce se koná na fotbalovém hřišti v 17.00 hodin. Děti „vysvigo“ opatrně položte doma na stůl a ať jste tam i s „kolama a klackama“ na opékání!
- Je krásné léto a snad bude počasí přát i našim plánovaným akcím. **Nohejbalový turnaj** se koná v sobotu 8. července na nohejbalovém hřišti a prezentace je od 8.30 hodin.
- **Lávka** se koná o týden později 15. července. Začátek je ve 13.00 hodin na požární nádrži. Jezdí se přes vodu po lávce na kole a trakaři. Hlavní výhra je horské kolo.
- Kluci, kteří jste vyrvali v noci po zábavě na návsí dopravní značku, tak fakt nebudete mít větší svaly. To musíte do posilovny!

historická vojenská vozidla na návsi ve Svěradicích

starosta obce Vladimír Smitka s představitelem generála Pattona

MANŽELSTVÍ SE ZEDNÍKEM, KREJČÍM NEBO KOVÁŘEM?

Pro dnešní příspěvek jsem se vypravila za manželi Jaroslavem a Annou Šilhánovými, kteří v loňském roce oslavili 60 let společného života. Jsou společně s Vojtěchem a Boženou Větrovcovými dvěma nejstaršími manželskými páry v naší obci, kterým bylo dopřáno prožít tolik společných let. Přicházejí mě přivítat oba, svěží a usměvaví. Nohy pana Šilhána mají sice opěrné pomocníky, ale ostatní neduhy, které oběma přinesl starší věk vůbec nejsou vidět. Pohodlně se usazujeme v příjemné kuchyňce a povídáme si.

Pane Šilhán a paní Šilhánová, jak dlouho jste spolu?

Svatbu jsme měli 21.července r.1945, bude to letos už 61 let. Našemu Jardovi bylo letos už 60 let, Vendovi 57 let. Máme čtyři vnoučata.V Plzni, tam bydlí Jarda s Maruš, ti mají Renatku a Radka. Tady doma bydlí Venda s Helenkou, ti mají Lenku a Vendu. Lenka má Michalku a Davidka, to už jsou pravnoučata.

Mohl byste nám pane Šilhán povědět něco o Vašem životě?

Narodil jsem se 29. března 1922. Měl jsem tři nevlastní sourozence. Rodiče měli pronajato něco málo půdy. Bydleli jsme v chalupě, která stála ve dvoře u Petřů. Potom tam byly dílny JZD. Chalupa už je zbořená. Do školy jsem chodil tři roky na Velký Bor, pak v r.1931 už do školy svéradické. Vyučil jsem se zedníkem a řemeslo jsem dělal skoro 20 let. Ale začalo mě trápit astma a doktoři mě doporučili změnit zaměstnání. Proto jsem v roce 1964 nastoupil do závodu Dřevokov Blatná a „přeučil“ jsem se na kováře. Dělal se všechno co bylo třeba od kovařiny, třeba i např. brány na vláčení polí. Jeden zub z těchto bran jsem dostal i jako upomínku v r. 1982 při odchodu do důchodu.

Pane Šilhán, to jsme se nějak rychle dostali k důchodu. A což vaše mládí?

To víte, bylo mi sedmnáct let a začala válka. Mládí ale ani válka nezastaví. To už jsme s mámou po sobě pokukovali a tancovali spolu, to trvalo tak asi dva roky a pak jsme čtyři roky spolu chodili a čekali až válka skončí. Čekání ale nebylo nijak lehké, protože v roce 1942 jsem byl poslán na nucené práce do Lince. Ze vsi tam byl se mnou ještě Hokynář, to byl Zimmermann, víte? Pracovali jsem ve fabrice na tanky. Já jsem tam dělal zedničinu, stavěla se tam tenkrát velká hala. Ve Svěradicích byl nějaký učitel Voska, ten měl známého na pracáku a pořád se snažil mě odtud dostat. To víte, mě to táhlo také domů. Měl jsem tady lásku. Když se mi to v r. 1943 podařilo a dostal jsem dva dny dovolenou, poradil mi učitel Voska, abych vzal košík vajec a dojel s dopisem od něho na pracák do Klatov. Tam byl ten jeho známý. Dopis přečetl a dal se do mě, jak si to představuji, že jeho syn bojuje na frontě a chtěl na mě zavolat četníka. Já jsem na nic nečekal, nechal jsem vejce vejci a utekl jsem domů. Zrovna byla pouť v Chanovicích, my jsme tam s Aninkou byli u muziky. Byl tam na hospodě vrchní, který držel s Němci. Poznal mě a udal. Ještě v noci pro mě přišel domů četník. Jeli jsme na nádraží do Babin. On jel na svém kole, já také na svém. Byla tma a já mu říkám: „Což když se vám ztratím?“ a on na to: „Tak vás zase chytíme.“ Odvezl mě vlakem do Klatov na kriminálku. Tam čekalo ještě několik lidí, asi podobných jako já. Když na mě konečně došla řada, byl jsem poslední, předvedli mě před komisi a vyslýchali mě. Potom telefonovali na pracák do Sušice, pořád jsem nevěděl, co se mnou bude.Potom ten jeden povídá: „Kluku, upaluj domů.“

A už vám potom dali pokoj?

Kdepak. Ještě jsem před vánoci v roce 1944 musel jít kopat zákopy do Rakouska. Bylo to někde u maďarských hranic. Tam byl se mnou ze vsi zase Švec, co už také umřel. Tam to bylo hrozné. Spali jsme ve stodolách na slámě. Ráno jsme vstávali v 5 hodin, k snídani bylo hrníček černého kafe a kousek chleba. Pak se šlo asi jeden kilometr na vlak. Dojelo se do toho místa. Tam jsme poráželi duby a kulatina se potom zase ručně po sněhu posunovala tunelem našich nohou. Stáli jsme jeden za druhým a postrkovali jsme dřeva mezi nohama dál a dál. Jednou mi ten jeden strom přirazil prsty a rozdrtil mě je. Tekla mi krev. Ošetřil mi to doktor, žid, říkal, že je z Užhorodu. Tak jsem s tím marodil. Ve stodole. Byl tam také s námi cirkusák, nějaký Brož z Hoštic, ten měl s sebou peřinu a ráno vřdycky řekl: „Jaroušku, tu máš Mařenku,“ a půjčil mi ji, abych se trochu zahřál. Pak jednou přišli, že potřebují krejčího. Tak jsme se s Koderou z Komšína přihlásili.

A to jste uměli šít?

Neuměli, ale byla to příležitost dostat se ze zákopů. Ještě že zůstalo jen u štepování ponožek a potom ještě po nás chtěli zužovat nohavice, aby se daly zastrkovat do vysokých bot. To jsme také nějak zvládli. Horší byl ale hlad. Byli jsme vděční za každý kousek chleba.

A kdy jste se pak dostal domů?

Já jsem si pořád stěžoval, že mě ta ruka po tom úrazu bolí až k rameni. Konečně jednou přišel doktor a povídal: „Pojedeš domů.“ Ve Vídni jsem se sešel s jedním Moravákem, který chtěl, abych s ním jel do Čech přes Moravu. Já jsem nechtěl, tak mě vysvětlil, že musím na nádraží France Josefa, odtud že se jezdí na Budějovice. Jel jsem přeplněnou elektrikou, stál jsem venku na stupátku a ještě do mě nějaký rakouský vejrosteček pořád strkal, abych se pustil a spadl. Někdo na něj ale zevnitř křičel, aby mě nechal a tak dal pokoj. Stejně byl ale najednou odhoukán nálet, elektrika zastavila a všichni běželi kam se dalo. Já měl štěstí, běžel jsem s nějakým vojákem do nádražního krytu. Asi po půl hodině bylo po všem. Zase se houkalo a všichni vylezli. Říkalo se, že na tom nádraží, kde byl ten Moravák, to bylo všechno rozbité. Kdoví, jestli zůstal naživu.

Ted' pane Šilhán trochu odpočíte a vyzpovídáme vaši manželku.

Já pocházím z Komšína od Kořánů. Narodila jsem se 2. ledna 1921. Byli jsme dvojce dětí. Prvních dětí bylo šest a když jim umřela maminka bylo nejmladší holčičce rok. Takže moje maminka se dala na šest dětí. To byla oběť. Bylo nás celkem devět. Naživu je ještě jedna moje sestra, bydlí v Touškově. Ta měla za manžela švagra zdravotní sestry Vaněčkové, co dělala u doktora Kokaisla. Naši měli dvůr a u něho asi patnáct hektarů, ale už když jsem se narodila, rozdělili dvůr na polovinu a tu jednu dostal prvorozený syn z prvního manželství. Naším zůstalo asi těch sedm hektarů, takže práce bylo dost a dost už od mala. Do školy jsem chodila v Komšíně a potom jsem musela samozřejmě zůstat doma pomáhat s hospodářstvím. S tátou jsme se poznali u muziky, mě se hned líbil a jiného jsem už nechtěla. Po svatbě jsme bydleli u manželových rodičů a pak jsme chalupu prodali a koupili jsme si tuhle tu. Bydleli tu nějakí Koudelkovi, odstěhovali se do města. S námi tu potom až do smrti bydleli děda s babičkou, manželovi rodiče. Moje maminka byla dlouho vdova. Napřed opatrovala děti sestře v Touškově a když byly děti velké vzali jsme si maminku k nám. Byla tu s námi ještě šest let. Zemřela v osmdesáti dvou letech. Tenkrát dělal starostu Lejcar, to byl dobrý člověk, říká pan Šilhán. Ten k nám jednou přišel a divil se, jak to že babička nebere žádný důchod a opravdu se postaral, že nějakou korunu ještě brala. To víte, pokračuje paní Šilhánová, nebylo to lehké. Táta jezdil po stavbách, nebyl třeba celý týden doma, já chodila pracovat napřed dva roky do statku a potom jsem dělala v JZD. V poledne jsem nestačila ani pořádně uvařit a už se zase muselo letět na pole. Moc jsem toho nevydělala, všechno bylo na tátovi. Měli jsme krávu a Venda ji musel pást už od čtyřech let. To už Jarda chodil do školy a Vendu jsem musela brát sebou na pole, protože babička už nežila. Jednou si pamatuji, že se vybíraly brambory tady na Hlibočici a Karhánčík tam dětem udělal ohýnek. Já najednou koukám na Vendu, jak pořád přešlapuje nožičkami z místa na místo. Když už to dělal chvíli, bylo mi to divné, běžela jsem tam. On stál blízko toho ohničku a začaly se mu škvírat tepláčky a přes holinky mu to páliło na nožičky. Bylo to k smíchu, jak přešlapoval, ale mohl se také pěkně popálit. Jednou zase kluci pásli krávu a byla zrovna velká mlha. Přiletěli domů celí poblázněni, že se jim kráva ztratila. Já hned běžela, volala, doběhla jsem až ke Kutilu, kráva nikde. Kluci také hledali a když jsme už byli celí zoufalí byla kráva najednou na světě. Mirka Hajnejch si z kluků udělala legraci a když krávu nebylo vidět v té mlze, řekla jim, že se ztratila. To jsme si všichni oddechli, že se kráva našla. Bylo těch příhod s klukama a se zvířaty víc, ani už si na všechny člověk nevzpomene. Život to nebyl lehký, ale byli jsme mladí, táta byl na mě hodný, jsem ráda, že jsem si ho vzala. Často si teď vzpomenu, že říkával, když se vařilo maso jen v neděli, jestli se bude jednou vařit maso každý den. Ted', když ho má skoro každý den ani o něj nestojí.

Máte se tady dobře, vypadáte hezky, zdravíčko vám ještě docela slouží, mladí se o vás pěkně starají. Chtěli byste být znovu mladí?

„Já ne,“ říká paní Šilhánová, „myslím, že to jednou stačilo.“ „A to já zase jo,“ směje se pan Šilhán, „a víte proč? Protože teď jsou hezčí holky.“ Paní Šilhánová se usmívá, zná už ty mužské průpovědky.

Když oběma děkuji za hezké povídání ještě dodává: „Hlavně aby tátovi nebolelo koleno a mohl dobře dýchat. Já mám také bolavou nohu, ale hlavně aby to tátu nebolelo.“

Co dodat? Snad jen to, že mi bylo u Šilhánů hezky a měla jsem radost z jejich hezkého vztahu a vitality a z jejich pěkného soužití ze synem Vaškem a snachou Helenkou.

Jaroslav a Anna Šilhánovi

JITEX, TO BYL PROSTĚ POJEM

Půjdete-li v Horažďovicích po starém mostě přes řeku Otavu a dáte se do vršku vpravo po úzké cestě, objeví se před vámi budovy bývalého závodu JITEX Horažďovice. Stará budova, i když už v novém kabátě, to je kus historie.

Eva Klečková pracovala v závodě 39 let

shánět další pracovní síly. U nás ve Svěradicích bylo v té době hodně děvčat, které nikde nepracovaly a pomáhaly, jak se říká, při chalupě. Nenechaly se dlouho přemlouvat a do Jitexu nastoupily. Tehdy ještě od nás žádný autobus nejezdil, a tak v zimě, v létě, jezdilo se na kolách. Byly to děvčata: Ema Koderová (Boubelákoc), Božka Ladmanová (Vojákoc), Hanina Pečánková, Maruna Štěchová (Marková), Máňa a Božka Šrámková, Máňa Dryová, Jarmila Vyšehradová, Aninka Smíšková, Máňa Šimoníková, ale byl tam i Václav Štěch (Rybáčík), který pracoval jako seřizovač. Dále pak Růža Zoubková (Štodloc), která byla brzy po zaučení přední pracovnice a Božka Korbelová, která se přihlásila do textilní průmyslovky do Jihlavy. Závod dobře znala p. Marie Turková i Zdena Soukupová.

V té době se vyráběl celý sortiment trikotýnového a bavlněného prádla, včetně pánských košil. Výrobky byly hladké, málo zdobné, s cílem nasytit co nejdříve poválečný trh. O něco později z naší obce dojížděly další pracovnice a to: Eva Klečková, Hela Šilhánová, Emilie Chalušová, Anna Kovaříková, Maruš Kandrová, Maruš Svobodová, Jitka Krlišová, Marie Vojtová, Bohuna a Alena Štěchová, Vendulka Loffelmanová, Jana Opalecká, Anča Korbelová (pracovala v kuchyni), Hanka Šimánková, Martina, Jaruš Vojtová, Martina a Kájina Hokrová.

Vedoucí se v závodě střídali. Byl to p. Vaněk, Staněk a Dvořák. Byli z Písku a Horažďovice pro ně byla jen přechodná stanice. Navíc neměli pochopení něco měnit.

Situace v pracovních i životních podmínkách se změnila po nástupu Boženy Paškové rozené Korbelové, sestry našeho Karla Korbela, do funkce ředitelky závodu v r. 1970. Především měla dobrý vztah k ženám, znala jejich potřeby a přála si, aby se pro všechny práce stala koníčkem. Jejím prvním přínosem bylo vyasfaltování přístupové cesty a nádvoří. Dokázala vybojovat výstavbu nové haly, kam se přestěhovala část pracovníků, ze staré, málo prostorné budovy. Zároveň se tam přestěhovala stříhárna s novým pokladačem a další novou technikou. Počet pracovníků se tak rozšířil na 500 žen a 15 mužů, včetně vrátných.

Základy textilního průmyslu v Horažďovicích byly položeny již po roce 1928, kdy byla do provozu dána budova na výrobu pletářských strojů. První pokus o výrobu pleteného zboží Josefa Cvacha převzal jeho zeť Josef Měřička. S padesáti pracovníky vyráběl módní pletené zboží, plavky a svetry pod značkou SOKOL. Pracovalo se sezónně. Například před vánocemi se jelo na plné obrátky a po Novém roce, kdy nebyl na zboží odbyt, se stav pracovníků, tak i pracovní doby výrazně snížil. V roce 1938 se pan Měřička finančně položil a všichni přišli o práci. Zadlužený majetek převzala Občanská záložna. Až v roce 1941 převedla firma SINGER z Klatov do prázdné budovy část svojí výroby, a to drobné kožené zboží. Rok před koncem války firma MÜLLER zde prováděla demontáže sestřelených bojových letadel. Na konci války byl v prostorách budovy zřízen sběrný tábor Němců a po jejich odsunu převzala budovu vojenská posádka.

V červnu roku 1948 je zaznamenána další změna. Továrna n.p. Tosta Aš zde instalovala šicí, soukací a okrouhlé pletací stroje. Dne 3. října 1949 byl horažďovický závod přičleněn do nově vzniklého n.p. JITEX Písek a stal se z něho čistě konfekční závod. Několik lidí bylo před touto událostí proškoleny v Aši. Patřila mezi ně i Tonička Pelešková (později provdaná Křížová ze Slatiny). Začala pracovat jako mistrová. Výroba se rozšiřovala, byly třeba další pracovnice na šití. Tonička neváhala, sedla na motorku, kterou řídil vedoucí pan Vaněk a jezdili po vesnicích

*dlouholetá a šikovná pracovnice
Hela Šilhánová*

Ředitelka závodu Božena Pašková neváhala zasednout za šicí stroj

rozená Štěchová, která řídila dílnu se sedmdesáti pracovníci nebo Bohuna Brůhová, rozená Štěchová, která pracovala jako manipulanka a všichni u ní oceňovali mimořádnou schopnost paměti.

Do závodu přijíždělo každý den auto z Písku a přiváželo metrky látek, veškerý pomocný materiál od nití, krajek až po různé bloky a tužky. Zpět odváželo hotové výrobky.

V roce 1992 byla do funkce vedoucí skladu jmenována Jitka Krlišová a tímto na sebe převzala odpovědnost za milionové hodnoty. Měla zkušenosti, pracovala jako šička, manipulanka a normovačka. Po jejím odchodu do důchodu toto místo převzala Jana Opalecká. V té době pracovala na technické kontrole Vendulka Löffelmanová. Já jsem od r.1968 pracovala v odborech. Ovšem svůj šicí stroj jsem neopustila, i když pravdou je, že dost často zůstal opuštěný, když jsem měla jednání v závodě i mimo něj. To pak jsem normu doháněla v přesčase a nebo ji za mě doháněly moje spolupracovnice.

Člověk, když už je v důchodu, ohlíží se zpátky a přemýšlí, zda se mu v té práci něco povedlo. Já mám radost ze dvou věcí, které se mi podařily uskutečnit. Po opakovaných žádostech na ředitelství v Písku se mi je podařilo přesvědčit, aby se pracovníkům prodával textilní odpad. Nejprve to byly malé kousky 1 kg za 28 Kč, později velké kusy včetně metráže, kde byla cena 72 Kč a výše.

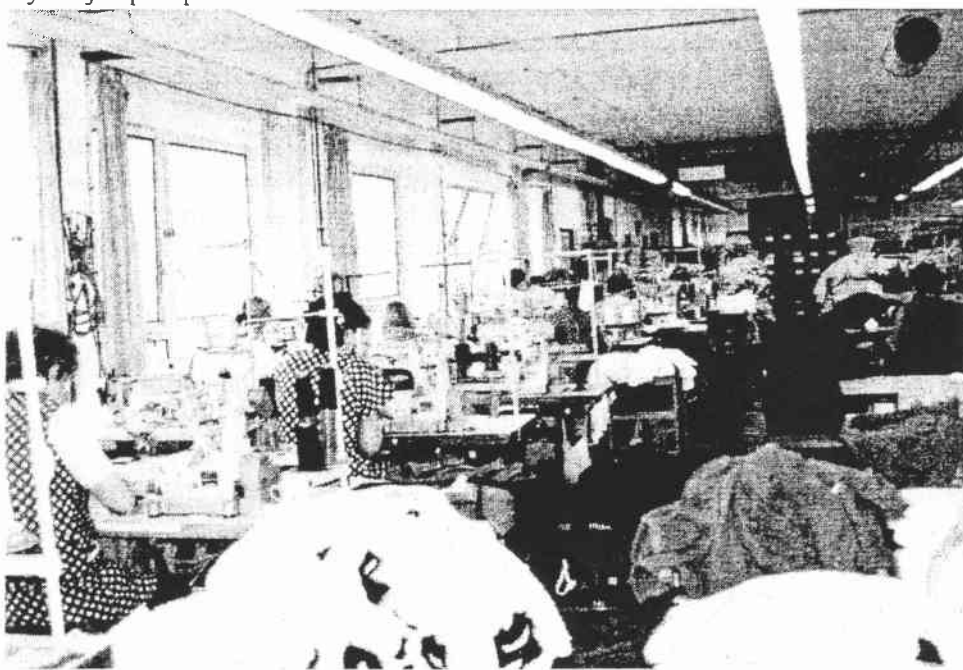
V průmyslu i zemědělství byl vytvořen Fond kulturních a sociálních potřeb. Poměrně velká část byla z podniku Písek pro nás určena na nepeněžní odměny. Tehdy se ve větším množství dalo

nakoupit zboží jako například knihy, obrazy, peněženky, kabelky apod. Podařilo se mi navázat spolupráci s porcelánkami a tak byla pracovnícím rozdány stovky krásných porcelánových výrobků.

Ze zdravotních důvodů jsem šicí stroj přece jenom opustila a až do odchodu do důchodu jsem vyřizovala reklamace z velkoskladů, obchodů i přímo od zákazníků z celé republiky.

JITEX to byl zdroj obživy, to byl prostě pojem v celé oblasti Horažďovicka a ještě o hodně dál. Jenže na náš trh se začalo valit zboží z celého světa, hlavně z asijských států a Jitex nemohl dál konkurovat jejich nízkým cenám.

A tak v květnu roku 2004 byl v závodě JITEX HORAŽĎOVICE definitivně provoz ukončen. ŠKODA.

Pohled do dílny v JITEXU Horažďovice

Komunitní plánování

Co je komunitní plánování sociálních služeb a kdo jsou jeho hlavní aktéři? Posláním komunitního plánování je zajišťování dostupnosti sociálních služeb. Prakticky se jedná o zjištění stavu poskytování sociálních služeb v dané lokalitě a zároveň potřeb, které nejsou naplněny. Srovnáním těchto dvou základních parametrů a v souladu s množstvím finančních prostředků, které obec na sociální služby vynakládá, vzniká v procesu vzájemných konzultací komunitní plán, který je konsenzem mezi tím, co je možné, a tím, co bylo označeno jako potřebné či prioritní. Nejdůležitějšími účastníky komunitního plánování jsou uživatelé (klienti sociálních služeb), poskytovatelé sociálních služeb (subjekty, které služby poskytují a nabízejí) a zadavatelé sociálních služeb (zejména obce a kraje). Uvedené skupiny, resp. jejich zástupci v rámci společné práce, jednání a setkávání vytvářejí efektivní systém spolupráce, navrhuji podobu sociálních služeb a podílejí se na realizaci jednotlivých konkrétních opatření, která jsou popsána v komunitním plánu. Výsledkem komunitního plánování je zejména systém sociálních služeb na místní úrovni, který odpovídá zjištěným místním potřebám, reaguje na lokální odlišnosti a zajišťuje, že finanční prostředky na služby vynakládané jsou efektivně využívány. (zdroj MPSV)

Městu Horažďovice byl na základě žádosti podané do grantového schématu Plzeňského kraje „Podpora sociální integrace v Plzeňském kraji“ vyhlášeného v rámci SROP schválen k podpoře projekt „Komunitní plánování na území správního obvodu obce Horažďovice a mikroregionu Prácheňsko“.

Začátek akce je stanoven na květen 2006, celá akce bude rozdělena do 4 etap (viz. harmonogram akce) a potrvá 18 měsíců. Kom. plánování je však proces cyklický, proto bude komunitní plán průběžně aktualizován, přizpůsobován měnícím se podmínkám a doplňován. Komunitní plán bude zpracován pro území správního obvodu obce s rozšířenou působností Horažďovice a mikroregionu Prácheňsko (Prácheňsko, z.s.p.o. je partnerem projektu).

Dne 10.5.2006 byly zahájeny 1. kroky v procesu komunitní plánování sociálních služeb. Pro úspěšný chod akce byl sestaven řídicí tým a vytvořeny 3 pracovní skupiny (pracovní skupina pro seniory, pro zdravotně postižené a pro osoby ohrožené sociálním vyloučením, mládež a rodinu). Řídicí tým a pracovní skupiny sestavené na počátku celého procesu můžeme označit jako „prvotní“, neboť jejich složení není definitivní a může se postupem času měnit s tím, jak se budou zapojovat další poskytovatelé, uživatelé a veřejnost. Zejména zapojení široké veřejnosti je nezbytné. Jde o věc veřejnou, kterou pomůže řešit nejen ten, kdo sociální službu aktuálně potřebuje, ale i ten, který ji může v budoucnu pro sebe nebo své blízké potřebovat. Proto vítáme Vaši spolupráci a budeme rádi, když se na nás budete obracet se svými návrhy a konkrétními připomínkami. O průběhu procesu komunitní plánování Vás budeme aktuálně informovat v místním tisku a na webových stránkách, které budou vytvořeny pod webovými stránkami Města Horažďovice v průběhu 1. etapy akce.

Harmonogram akce:

- I. etapa : ustavení řídicího týmu, plán práce na komunitním plánu, oslovení veřejnosti a přizvání dalších účastníků, vytvoření pracovních skupin, školení členů řídicího týmu a pracovních skupin
- II. etapa : sociálně demografická charakteristika regionu, analýza současných poskytovatelů sociálních služeb, informační leták (brožura) o poskytovaných sociálních službách
- III. etapa: dotazník pro zjištění přání veřejnosti, dotazník zaměřený na cílové skupiny, SWOT analýza sociálního systému, seminář k problematice standardů kvality sociálních služeb
- IV. etapa: strategie rozvoje sociálních služeb, zpracování pracovní verze komunitního plánu, připomínkové řízení pracovní verze komunitního plánu, schválení komunitního plánu

Případné další informace poskytne koordinátor projektu AgAkcent, s.r.o. – tel. 376 310 957 nebo Odbor sociálních věcí a zdravotnictví MěÚ Horažďovice – tel. 376 547 530.

Eva Slavičková, MěÚ Horažďovice

Komentář k článku Komunitní plánování

Článek je uveřejněn ve všech místních novinách mikroregionu Prácheňsko. Jedná se o prvotní informační článek, s jehož obsahem byli seznámeni dne 10.5.2006 účastníci I. etapy Komunitního plánování sociálních služeb na Městském úřadě v Horažďovicích. V pracovní skupině senioři a zároveň kontaktní osoba za obec Svěradice je p. Marie Šulcová.

Proč vlastně se přistoupilo k práci na vytvoření Komunitního plánu sociálních služeb?

1) V současné době poskytují sociální služby tj. pečovatelskou službu (dovozy obědů, pomoc v domácnosti - úklid, nákupy apod., péče o osobní hygienu, pedikúra, drobné ošetrovatelské úkony, dohled nad dospělou osobou apod.), azylové domy pro bezdomovce, pro matky s dětmi, pro zdravotně postižené, stacionáře, sociální poradenství, asistenční služba a další, jak státní tak neziskové organizace.

2) Široká veřejnost, to jsme my všichni občané, vlastně o těchto službách ani v podstatě nevíme a v případě, že je někdo z našich blízkých potřebuje nevíme ani kam se obrátit.

3) Za druhé je mnoho „bílých míst“, tj. situací, které žádná sociální instituce zatím neřeší, a která vyplývá z potřeb skutečného života. Např. rodina se stará o starou maminku, potřebuje odjet na dovolenou, maminka by byla třeba na 14 dnů umístit někam, kde by o ni bylo během nepřítomnosti rodiny postaráno. Je mnoho dalších situací, o kterých zase neví ti, kteří by se konkrétními potřebami občanů měli zabývat.

Proto se mezi sebou budou domlouvat zástupci různých **sociálních komunit** : (tj. skupiny osob)

- skupiny osob obdobného věkového složení - tj. **komunita seniorů**
- skupiny osob se zdravotním postižením bez věkového omezení - tj. **komunita zdravotně postižených**
- skupiny osob, ohrožené sociálním vyloučením – bezdomovci, problémová mládež a rodina - **komunita bude zastoupena odborníky s praxí s touto skupinou**
- skupiny osob, které sociální služby poskytují - tj. **komunita poskytovatelů**
- skupiny osob, instituce, které za řešení sociál. situací odpovídají - tj. **komunita zadavatelů**

Po průběhu vzájemného domlouvání mezi jednotlivými skupinami a zjišťování skutečného současného stavu a potřeb nastane **zapojování veřejnosti formou dotazníků**, kde bude mít každý možnost vyslovit *svůj názor a své přání a potřeby*, které by potřeboval řešit hned nebo později a to jak pro sebe nebo svoje blízké.

Co by tedy mělo po skončení akce Komunitní plánování sociálních služeb být jasné ?

1. Měla by být k dispozici **brožura**, kde budou uvedeny **kontakty na instituce**, které sociální služby poskytují včetně nabídky jejich služeb.

2. Ve zpracovaném Komunitním plánu by měly být zpracovány výstupy (výsledky) jednak ze vzájemného domlouvání mezi jednotlivými skupinami, jednak přání a potřeby veřejnosti a na základě provedené analýzy současného stavu a potřeb **stanovena strategie dalšího rozvoje sociálních služeb v našem mikroregionu**. To znamená, že by mělo být jasno: jaké sociální služby postačují, jaké tedy už dále nezavádět a jaké je nutné zavést a v jakém časovém horizontu.

3. A protože na všechno jsou třeba peníze, bude zpracovaný komunitní plán úhelným kamenem pro argumenty při žádostech o financování sociálních služeb.

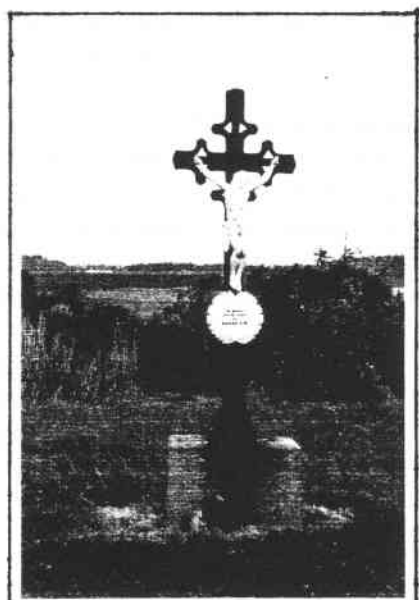
4. Navíc od 1. 1. 2007 vstupuje v platnost nový zákon o sociálních službách, kdy peníze „půjdou za člověkem“ a ten si bude služby, které bude potřebovat vlastně kupovat. Proto bude nutné mít přehled (brožuru) o možnostech, kde a u koho si bude službu objednávat.

maš

V KAPLIČCE SV. ANNY NA NÁVSI SE KAŽDÝ DEN ZPÍVALO

V květnu, který je jako nejkrásnější měsíc v roce zasvěcen Panně Marii jsme se po všechny všední dny scházely vždy večer v 18 hod. k májové pobožnosti. Začínaly jsme modlitbou Anděl Páně, pokračovaly modlitbou rozjímavého růžence o Ježíšově životě a životě Panny Marie. Mezi jednotlivé desátky jsme vždy vkládaly sloku krásné mariánské písně. Děkování a prosby za všechny živé i zemřelé občany Svěradic a požehnání pro celou obec vyprošovaly: Ota Červená, Marie Panušková, Marie Turková, Marie Kandrová, Božena Opalecká, Blažena Hokrová, Marie Vojtová, Marie Smíšková, Růža Červená, Marie Smitková, Marie Löffelmannová, Marie Šulcová.

maš

VZPOMÍNKY V KAMENECH II.

O vršku Kostelíku jsme už psali několikrát, a brzo se k němu vrátíme v samostatné kapitole. Dnes si povíme o pomnících, které ho obklopují.

Mají společné jedno: byly tu osazeny v nedávné době.

Levou stranu tohoto listu tvoří

- pomník k památce Josefa Tejce, význačného stavitele vesnických usedlostí, žijícího v 19. století. Výrazné jsou klenby obytných i hospodářských budov, které tvoří výzdobu stropů.

Pomník byl přenesen z jeho hrobu ve Velkém Boru

- rovněž další pomník je z téhož hřbitova. Byl osazen na památku zemřelých občanů Svěradic

- poslední z této řady je kříž sestavený z porůznu nalezených částí. Nemá označení.

Dole je fotografie „Výklenkové kapličky sv. Václava“ postavené k Mileniu 2000. Stavbu inicioval Josef Smitka ze Svěradic. Od jeho smrti v minulém roce je kaplička obložena květinami, čímž získala nový význam. Vzpomínání na význačného svěradského občana.

Tak příště

mot

A JE TU LÉTO

Ve školce se těšíme z pěkného počasí, kdy máme možnost podnikat dlouhé vycházky do přírody, pozorovat živočichy, hrát hry, dělat stavby a „vařit“ na písku. Velké potěšení dělá dětem i malé množství oblečení a rychlost, s jakou jsme všichni vypraveni ven.

V květnu jsme se na přání dětí koupali v horažďovickém bazénu a těšíme se ještě na výlet do Žichovic s výšlapem na hrad Rabí. Některé děti ještě nejely vlakem, tak doufáme, že to pro všechny bude zážitek. Čekáme pouze na méně horké počasí, které budou děti dobře snášet. Velice děkuji rodičům, kteří se podíleli na zajištění dopravy dětí vlastními auty.

Konec školního roku ve školce nastane 7. 7. 2006 a do školičky mohou děti přiběhnout hned po pouti 28.8.2006. Neopustí nás žádný školáček a tak k 15 dětem, které byly tento školní rok přihlášeny, přibudou 2 nováčci - kluci, Ládík Korbel a Martínek Zach, který se s rodiči nedávno přistěhoval do bytovky. Personální změny nenastaly žádné.

Slunečné léto a vydaření dovolené přeje

Nad'a Kučerová, ředitelka MŠ Svěradice

Společné foto :

Helena Bukovanová

Nad'a Kučerová

*vlevo nahoře: Adélka Makovcová, Maruška Šulcová, Mareček Hájek, Viktůrek Kučera, Jaroušek Korbel
vlevo dole: Deniska Roubalová, Ninuška Doležalová, Verunka Vaněčková, Pavlínka Soukupová, Kačenka Soukupová, Karolínka Klasová, Petřík Kvasnička, Ondrášek Palečko, Lukášek Kučera*

AKTUALITY Z FOTBALOVÉHO DĚNÍ VE SVĚRADICÍCH

V minulém týdnu skončila pro naše fotbalisty jarní část sezóny 2005/2006 a proto si udělejme takovou malou rekapitulaci. Začneme nejsledovanějším mužstvem a to je samozřejmě „A“ tým, který je účastníkem okresního přeboru. Mužstvo před sezónou opustilo z různých důvodů několik hráčů a po celou soutěž se tak vyrovnávalo z nedostatkem hráčů. K tomu se přidala ještě velmi špatná tréninková morálka a časté omlouvání se těsně před zápasem a je nabíledni, že trenér Doležal měl několikrát hodně blízko k infarktu. Že se soutěž dohrála ze ctí, je zásluhou našeho dorostu, který na každý zápas „áčka“ dodával podle potřeby dva a někdy až pět hráčů. A to ještě kdyby se některé smolné zápasy dotáhly do vítězného konce, mohla nastat situace, že jsme ještě mohli zdramatizovat boj o postup a hodně tak potrápit největší kandidáty o titul přeborníka okresu. Bohužel někdy chyběla troška štěstí, někdy došlo k podcenění soupeře a někdy také zasáhla vyšší moc a z tou jak všichni víte, je těžké bojovat. Nakonec je z toho solidní sedmé místo a to, vzhledem k výše uvedeným problémům, vůbec není špatné a dokazuje, že mužstvo mělo bojového ducha a to je třeba ocenit. Základ mužstva je určitě dobrý a cílem výboru teď bude doplnit kádr o 4-5 hráčů tak, aby nedocházelo k podobným jevům jako na jaře a tým se tak mohl soustředit pouze na tréninky a na dobrou reprezentaci oddílu.

Naše rezerva nám udělala obrovskou radost a její třetí místo a tím pádem bronzová medaile je velkým úspěchem této party, dobře kaučované trenéry Ivo Smitkou a Petrem Löffelmanem. I přes obrovské problémy v některých zápasech, kdy dvakrát museli hrát o devíti a jednou dokonce v osmi, dokázali, že „B“ mužstvo má u nás své místo a má šanci se stabilizovat tak, aby nebylo závislé na hráčích z „áčka“ a dorostu.

Dorost po odchodu několika opor a doplnění kádrů, nezačal sezónu zrovna nejlépe, ale postupně se jeho hra zlepšila a nakonec z toho bylo konečné sedmé místo. Když po devíti odehraných kolech měl dorost pouhé dva body a krčil se na dně tabulky, asi by v tu chvíli na něj nikdo nevsadil ani „zlámanou grešli“. Hráči se však neuvěřitelně stmelili a vítěznou šňůrou se postupně dokázali propracovat až do první poloviny tabulky, ve které se udrželi až do samotného konce. Před jejich výkony musíme hluboce smeknout a to ještě bratři Kulhánkové, Prokopec, Švec, Vlček a Tichý stačili současně hrát za „A“ tým a občas i za „béčko“. Poslední roky je náš dorost takovou vlajkovou lodí našeho klubu a proto si přejme, ať to tak vydrží i do dalších let a my tak mohli doplňovat obě dospělá mužstva kvalitními hráči.

Žáci si před začátkem soutěží dali cíl vybojovat postup do šestičlenné finálové skupiny a poprat se o přeborníka okresu. Bohužel jim nevyšel závěr podzimu a nakonec se museli spokojit s účastí ve skupině o 7.-12. místo, tu vyhráli a obsadili tak sedmou příčku. Hlavní příčinou nesplnění zadaného cíle byla velká marodka mezi hráči a také pokles formy některých klíčových fotbalistů. Jaro však bylo již daleko lepší, mužstvo už šlapalo podle představ trenérů a to se také odrazilo v konečném umístění. Po této sezóně však kádr opouští pět hráčů a proto se tým musí doplnit o končící minižáky a také se musí pokusit sehnat posily z okolních oddílů. Bude určitě obtížné poskládat kvalitní mužstvo, ale povedlo se to v minulosti a povede se to určitě i teď.

A na závěr několik vět o našich nejmenších fotbalistech, které již několik let trénuje p.Běloch. Každou sezónu začíná vždy od nuly a proto každý dobrý výsledek, který s tímto mužstvem dokáže, je třeba ocenit. V letošním ročníku sice minižáci obsadili předposlední místo, ale v několika zápasech předvedli opravdu hezký fotbal a ukázali tak, že u nás stále vyrůstají dobří a kvalitní fotbalisté, které pak najdou uplatnění i ve vyšších kategoriích. A to je pro svěradický fotbal jen a jen dobře.

Pozvánka na turnaje

1. 7. 2006 – 9.00 – Memoriál Františka Kozlíka – turnaj starých gard

účastníci: SG Svěradice, SG Horažďovice, SG Katovice, SG Kasejovice, SG Doubravice, SG Hrádek u Sušice

5. 7. 2006 – 13.00 – Memoriál Františka Pavlovského a Josefa Smitky

– turnaj mužů a minižáků **účastníci:** FK Svěradice, FK Horažďovice, TJ Chanos Chanovice

- 12.30 - seskok parašutisty na hrací plochu
- 20.00 - následuje „diskotéka“ pro všechny zúčastněné i širokou veřejnost v KD Svěradice
- 22.00 - velký ohňostroj na návsi

Oba turnaje se konají na hřišti ve Svěradicích

vdu

Vydává Obecní úřad ve Svěradicích. K tisku připravuje redakční rada ve složení:

Václav Dušek (vdu), Jindřiška Kalabzová (jka), Ing. arch. Tomáš Straňák (mot),

Ing. Marie Šulcová (maš), Marie Vojtová (mav), Ing. Rudolf Nejedlík (run)

Počet výtisků: 200. Neprodejně